

Albert van der Woerd

De eerste biecht

Het weekend na de wijding is voor de meeste neomisten tijd voor eerste missen en zegeningen. Voor mij was Saint Frances Cabrini aan de beurt, de parochie waarin ik mijn diakenwerk heb gedaan. Ik heb maar een korte tijd met deze gemeenschap opgelopen, maar toch mijn hart verpand aan de dappere mensen die zich niet lieten afschrikken door pastoren die de kudde verwaarloosden. Zij bleven Jezus trouw en kwamen Hem zijn lof brengen, week in week uit. En ze waren ondersteunend en hoopvol tegenover deze nieuwe telg van de clerus. Er was een ongewone drukte op het parkeerterrein toen ik deze keer arriveerde met mijn oude Honda. Er was *security* aanwezig en ik werd maar ternauwernood toegelaten op het terrein. Later hoorde ik dat er een soort culturele manifestatie was van Mexicaanse Azteken met veel muziek en dans. Normaal gesproken ben ik daar altijd in geïnteresseerd. Maar dit keer liet het me koud, ik vond het zelfs irritant. Het gebonk van hun drums en de levenloze melodietjes die keer op keer herhaald werden brachten me er niet toe om de kleurige kostuums nader te bekijken van

de mensen die aan het dansen waren. Father Juan heette me welkom en gaf me de sleutel van de pastorie. Hij zei: "Je kunt het wel af zonder mij he?" "Ja, dat zou moeten lukken," antwoordde ik, al had ik me wat anders voorgesteld van mijn eerste Mis in deze parochie. Ik probeerde nog wat te bidden voor het allerheiligste maar ik kreeg alleen maar hoofdpijn van

Een stem vroeg me in het Spaans of ik zijn biecht wilde horen. 'Nu?', vroeg ik. 'Ja.'

de ziekelijke muziek, die zelfs doorging tijdens de Mis, de vigilie van half zes. De paar kinderen die aanwezig waren, bleven onrustig, ook tijdens de preek en het tafelgebed. Het kostte me moeite om me te concentreren op mijn nieuwe taak, maar ik kan rustig beweren dat de mensen in de kerk hun zondagsplicht hebben vervuld. De Mis was geldig.

Na afloop, toen het bijna donker was, besloot ik om eens over het terrein te lopen, in de richting van de reidansen, al was het maar om te weten te komen tot hoe lang dit deze nacht zou doorgaan. "Tot middernacht hebben ze een vergunning", was het antwoord van een *security guard*. Verder werd mijn aanwezigheid totaal genegeerd. Mijn oog viel op een soort van altaar waar wierook gebrand werd en waar voedsel stond bij vreemd uitgedoste beelden. Ik kon hier geen greintje christelijkheid herkennen, en huiverde van de verlatenheid die ik voelde.

Plotseling pakte een man me bij de arm. Een stem vroeg me in het Spaans of ik zijn biecht wilde horen. "Nu?", vroeg ik. "Ja", zei de man kortaf. Ik haalde mijn paarse stola uit de auto en zat met deze man een kwartier op het parkeerterrein. Hij vertelde mij dingen waar hij hier in de VS gemakkelijk twintig jaar gevangenisstraf kon krijgen. Maar ik gaf hem de absolute, waarop hij in snikken uitbarstte. Dit was mijn eerste biecht voor de Kerk van Los Angeles. Tussen de auto's op een parkeerterrein. Het had niet beter gekund. +

knreacties

Vervolg van pagina 7.

Een regering die dat zou proberen "zou er direct uitgeschopt worden". Maar waar de Amerikanen hechten aan een beperkte overheid en democratische *checks and balances*, beschouwt de EU ongelimiteerde soevereiniteit als "bron van oorlog en conflict". Wat dat betreft liggen de twee op ramkoers, vreest hij. Het verschil zit hem in het seculiere maakbaarheidsideaal van de EU en het Amerikaanse systeem dat is gebaseerd en verweven met de joods-christelijke wereldbeschouwing. Waar de eerste denkt alles te kunnen en te moeten regelen en afdwingen via wetgeving heeft de laatste de menselijke neiging tot zonde verdisconteerd. Het 'méér Europa' tegenover het subsidiariteitsbeginsel en de persoonlijke vrijheid.

Als treffend voorbeeld noemt hij de VN-kinderrechtenconventie, die de VS zo'n beetje als enige niet hebben ondertekend. Waarom? Omdat niet duidelijk is of het kinderen recht op abortus geeft, zonder instemming van de ouders, en of ouders hun kind een opvoedende tik mogen geven. Maar ook of ouders nog wel vrij zijn om hun kinderen godsdienstig of moreel op te voeden.

Vandaar dat Huizinga zich afvraagt of Europa niet hard op weg is een "totalitaire utopie" of "softe tirannie" te worden, ondemocratisch en ongevoelig voor de kiezers die niet langer bereid zijn financieel te bloeden omwille van de nukken van de politiek elite. Dat maakt 'Brexit' zo ontzettend spannend. +

Mgr. Schneider

Graag wil ik u danken voor het interviewen van mgr. Athanasius Schneider (KN 23). Naar mijn weten is uw krant de enige die kritiek op *Amoris Laetitia* publiceert. Dat is een verademing, want van de 'katholieke experts' die in de mainstream media optreden (Frank Bosman, Stijn Fens, etc.), horen we slechts gejubel. Jubelen is hun goed recht, maar een tegengeluid is wenselijk. KN laat tegengeluiden horen. Dat maakt KN een aanwinst in het Nederlands medialandschap als ook de Nederlandse Kerk.

Ik acht het bijzonder dat de enige katholieke krant van Nederland ook daadwerkelijk het katholieke geloof uitdraagt. Dat zie je elders zelden – hoeveel nominaal katholieke scholen zijn echt katholiek? Ik hoop dat u standvastig blijft en blijft getuigen van het volle geloof, in plaats van de lauwe, waterige Acht Meibeweging-versie. De toekomst ligt immers in de orthodoxie!

Rutger Schimmel, per e-mail

Amoris Laetitia

Nu ook conservatieven van niveau, zoals Robert Spaemann en enkele kardinalen, verzet aantekenen tegen de kleine opening die *Amoris Laetitia* in voetnoot 351 heeft geschapen voor enkele bijzonder schrijvende gevallen waarin van een persoonlijke schuld van betrokkene aan de schipbreuk van een huwelijk geen sprake is, wil ik, die mezelf als conservatief beschouw, wel eens het halfslachtige optreden van Jezus aan de kaak stellen bij zijn ontmoeting met die beroemde overspelige vrouw, waar Hij tal van gelovigen mee op het ver-

keerde been heeft gezet. In plaats van zich constructief op te stellen tegenover waakzame handhaving van de onfeilbare wet van Mozes koos Jezus voor een lafhartige vlucht in het vage concept van barmhartigheid, waardoor in de loop der eeuwen tal van vrouwen zijn gaan denken, dat een slippertje op zijn tijd best door de beugel kan.

Hij heeft er dan wel aan toegevoegd, dat ze niet meer mocht zondigen, maar zo was de toon toch gezet voor een vertroebeling van de duidelijke wetstekst in de richting van verandering, die het wetsgeleerden onmogelijk maakt nog ondubbelzinnig aan hun studenten uit te leggen hoe de enig ware God het precies gehad zou willen hebben.

Wat dacht die Jezus eigenlijk wel? Dat hij méér was dan Mozes? Zo is toch het hek van de dam!

Als Hij zijn uitdagers een lesje wilde lezen door te vragen naar die eerste steen, dan had Hij na hun beschaamde vertrek toch wel een hartig woordje met dat overspelige vrouwmens kunnen spreken over de straf die zij verdiende. Jezus schreef met een vinger in het zand in plaats van met beide handen stenen te pakken en alsnog te doen wat Hij verplicht was te doen volgens de letter van de wet.

Het wachten is nu op een strenge profeet die de regels weer aanscherpt en het verderfelijke voorbeeld van die barmhartige Jezus de wereld uit helpt. Zouden we heel dat Evangelie met al die aanstootgevende verhaaltjes voor alle zekerheid maar niet beter meteen op de index plaatsen?

Ben Hoffschulte, Leuven

Amoris Laetitia (2)

Amoris Laetitia is een document vol clementie. Het is gemaakt om de pastorale handelingen liefdevol te kunnen omarmen. Tegelijkertijd wijzigt er geen punt en komma aan de geloofsleer van de Kerk. Paus Benedictus XVI heeft in *Deus Caritas Est* reeds geruime tijd geleden het belang van de pastorale zorg beklemtoond. Walter Kaspers gejuich is echt onterecht. Paus Franciscus heeft enkel willen benadrukken dat de Kerk niemand mag uitsluiten. Meer nog, de Kerk moet zich het lot van iedereen ter harte nemen. Maar aan de fundamentele leer van de Kerk mag er op geen enkel ogenblik iets wijzigen.

Ik geef toe dat paus Franciscus op de rand van het toelaatbare balanceert, maar de Heilige Geest zal ons nooit laten afdwalen van dat éne pad dat de authentieke liefde van God heet.

Luc Verreycken, per e-mail

Witbalans

In KN 22 schrijft Anton de Wit over de achterstelling van de vrouw o.a. het volgende: "Hij impliceert hiermee namelijk dat iedereen, die geen priester is, daarmee automatisch een tweederangs gelovige is." Volgens mij maakt Anton de Wit hiermee een denkfoutje. De hoofdredacteur Vanmaercke bedoelt kennelijk, dat de man eersterangs gelovige is en de vrouw tweederangs gelovige (in de optiek van de Kerk). Ik vind het interessant, dat ook een erkend bekwame filosoof een denkfoutje kan maken. Maar denken is wel de *core business* van de filosoof!

Mr. drs. A.F.M. de Kok, Teteringen